

Til § 35.

3) I Stykke 5 ændres „Raadets“ til: „Nævnets“.

De stillede Ændringsforslag sattes først til Forhandling.

Ordføreren (Stensballe): De stillede Ændringsforslag, som er ønsket af den højtærede Indenrigsminister, er væsentlig af redaktionel Karakter.

Hvis Ændringsforslag Nr. 1 vedtages, vil det paagældende Punktum komme til at lyde: „Første Gang, et Medlem af en anerkendt Arbejdsløshedskasse efter den 1. April 1922 begærer Arbejdsløshedsunderstøttelse, skal der af Kassen udstedes et Arbejdsløshedskort for den paagældende.“ I denne Form vil Bestemmelsen være tydeligere.

Ændringsforslaget til § 20 gaar ud paa, at der i Stykke 2, 2det Punktum, indføjes Ordene: „i Overensstemmelse med foranstaaende“, saa at Bestemmelsen kommer til at lyde saaledes: „Et Medlems Vægning ved at overtage et Arbejde paa de i Overensstemmelse med foranstaaende tilbudte Vilkaar medfører Understøttelsens Bortfald straks“. Det er en redaktionel Ændring; den tilsigter at udelukke Understøttelsens Bortfald ved eventuelle urimeligt lave Tilbud.

Ændringsforslaget til § 35 er ligeledes redaktionelt. Ordet „Raadet“ er de øvrige Steder i Lovforslaget, hvor det forekom, blevet rettet til „Nævnet“, hvilket var forglemt rettet her. — Jeg skal tillade mig at anbefale disse 3 Ændringsforslag.

Hermed sluttede Forhandlingen om Ændringsforslagene.

Samtlige Ændringsforslag af Ordføreren (se foran)

vedtoges uden Afstemning.

Derpaa sattes det saaledes ændrede Lovforslag til Forhandling.

Martin Olsen: Lovforslaget i den Skikkelse, det nu har faaet igennem de vedtagne Ændringer, er ikke af en saadan Beskaffenhed, at vi fra vor Side kan kalde det tilfredsstillende. Det er meget langt derfra, men vi kunde dog tænke os, at der endnu kunde være en Mulighed for, at det kan blive ændret i det andet høje Ting, og da vi ikke ønsker at bidrage til, at det hindres paa sin videre Gang, men vi paa den anden Side heller

ikke er i Stand til at stemme for Lovforslaget, vil jeg henstille til mine Meningsfæller, at de undlader at stemme.

Brandes: Da mit Partis ærede Ordfører er forhindret i at være til Stede i denne sene Time, efter at han, som andre af Udvalgets Medlemmer, har arbejdet ihærdigt i de sidste Dage for at skaffe et bedre Resultat til Veje end det, der nu er fremskaffet i denne Sag, skal jeg tillade mig at gøre en ganske kort Bemærkning om mit Partis Stilling til den endelige Afgørelse af Sagen her i Tinget.

Jeg hørte i den højtærede Indenrigsministers Udtalelser en Beklagelse af, at Enighed ikke var skaffet til Veje, og jeg undrer mig ikke over, at der var en saadan Beklagelse til Stede hos Indenrigsministeren, thi han vil ikke være uvidende om, at det er et ganske enestaaende Tilfælde, der vil komme til at foreligge, hvis dette Forslag ophøjes til Lov, efter at kun et Fler-tal i begge Ting har stemt for det. I hele vor sociale Lovgivning, saaledes som den har taget sin Udvikling i dette Aarhundrede — der var jo ikke meget af den i forrige Aarhundrede —, er det altid lykkedes at skaffe Enighed mellem Partierne. Det er muligt, jeg husker det ikke ganske tydeligt, at der undertiden har været stærkt konservative Medlemmer, dog neppe nogen Sinde hele det konservative Parti, som har modsat sig en social Lov, men jeg antager ikke, at den højtærede Indenrigsminister har nogen Tilbøjelighed til at ville sidestilles med saadanne meget reaktionære Elementer i vort Samfund. Man har fra alle Sider tilstræbt Enighed, naar det gjaldt social Lovgivning, og allermost har man tilstræbt at skaffe Socialdemokratiets Tilslutning til saadanne Forslag, fordi man naturligt gik ud fra, at det Parti, der repræsenterer Arbejderne, ogsaa bør være med i en Lovgivning, der fortrinsvis gælder disse. Dette er nu mislykkedes, og det vil altid blive saaledes, at naar der ikke skaffes Enighed, vil de forskellige Partier beskyldte hinanden for at have stillet sig saaledes, at Enigheden blev vanskelig eller umulig at opnaa; men jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at det største Ansvar maa ligge hos Ministeren. Det er hans Opgave mere end nogen andens at tilvejebringe de bedst mulige Resultater af Lovgivningsarbejdet, og de Forhold, der her gør sig gældende, er særlig saadanne, at Indenrigsministeren burde have lagt al sin Kraft i dette Arbejde. For det første, fordi, som jeg har nævnt, denne Lovgivning altid har været baseret